

Mojih ran in bolečin je bilo poslednjič pa le konec. Ko sem se izkobacal iz postelje in bolezni, šel sem precej pogledat črešnjo na vrt, pa takó, da me ni nihče opazil. Vse sem prevdaril in preračunil: kako sem stal na veji, kako letel in priletel na tla. Z dedkom sva se počasi zopet sprijaznila in sva še hodila na vrt. Vendar nisem nikoli več tako odločno zatrjeval, da so belice že zrele, tudi če so jih drugi že zobali. Preveč sem se bal, da bi dedek zopet rekli, kar so tako radi ponavljali: „Tudi nesreča uči človeka, da bi se le hoteli tudi kaj naučiti od nje!“

K o š n j a.

Padaj, padaj travica,
Sivka suho bo hrustala;
Pridna naša kravica
Mleka bo obilo dala.

Jos. Stritar.

Mesec rožnik je prišel v déž. Kmet ga pozdravlja z veliko radostjo; zakaj zopet se je povrnil zanj veseli čas, čas košnje. Saj poznate našega kmeta poštenjaka; saj veste, kako ljubi on svojo živinico! Vem, da bi večkrat sam rad stradal, da ima le njegovo „blago“ kaj prežvekovati. Sedaj pa mu ponujajo travniki toliko trave, lepe, velike, slastne! Zakaj bi se ne veselil dneva, ko poreče oblastno: „Jutri pojdemo kosit!“

Že prejšnji večer zveni skozi vas ozkorezko klepanje kos. Nehoté se spomniš, da mogoče bela žena — smrt nekje svojo koso kleplje, da ti preseka nit življenja. Kosec si kleplje koso, da bode mogel drugo jutro spretno rezati travico ...

Komaj je odbila v vaškem zvoniku polnočna ura, že se oglasi v vasi glasno ukanje radujočih se koscev. Mogočno se razlega njihovo ukanje in petje po mirni naravi. Čarobna luna gospoduje še na nebesnem svodu mej slabo brlečimi zvezdicami in vse je še vtopljeno v

sladke sanje, ko že korakajo naši kosci veselo vriskaje in žvižgaje v Log, kjer jih čaka velik travnik duhteče trave. Nekdo jih pa že vendar pozdravlja iz daljne višave s prijazno zvenečim žvrgolenjem, in to je škrjanček, ki prepeva slavo Stvarniku tam gori nekje. Mež različnimi pogovori o letošnji košnji, o vremenu in o letini dospejo naši kosci v Log. Uvrsté se v lep red po hitrosti, kakor je kdo uren in spreten. Neusmiljeno začno mahati po gosti, bujni travi, ki se zvija pod oestro koso. Zlatice, krvotočnice, travniška detelja in druge cvetlice, ki so se skrivale mež visoko travo, padajo pod svitlo koso. Tako se trudijo in sečejo kosci na prostornem travniku od prvega zora.

Začne se daniti. Ptičke zapustijo nočna bivališča in žvrgolé, veselo skakaje od vejice do vejice po grmovju ob potoku, ki žubori konec travnika. Na drugi strani travnika se podé črne vrane, glasno kričoč, tropa divjih golobov sfrfota čez travnik. — Glej! Ravno pred prvim koscem je zletela prepelica iz šopa goste trave in ne daleč od njih je sedla zopet na tla. Kosec postane in gleda, ima li tukaj prepelica svoje skromno gnezdo? Ni se motil. Šest rujavo pikastih jajčkov je v gnezdu. Smili se mu uboga ptička, da jo je prepodil iz domovja. Skrbno obkosi travo okoli njenega gnezda, da bi ga ji ne razdejal. Ko prekosé dobrih deset korakov od gnezda, prileti že starka nazaj na svoje domovje. S svojim glasnim „pet pedi“ se jim zahvaljuje, da so ji pustili skromno bivališče nepoškodovano.

Ko solnce razlije prve žarke po dolini, pomahali so kosci že skoro polovico travnika. Pot jim začne vedno bolj in bolj liti s čela. A kaj se menijo za to vročino! Ves travnik mora biti dopoldne pokošen, da bodo mogli jutri iti na drugi travnik kositi. Nič se ne brigajo za cvetke, ki proseče obračajo nežne glavice k njim, da naj jim prizanesó. Vse zastonj! Kar podirajo in morijo brez usmiljenja vse povprek, kakor tudi smrt nič ne izbira pri ljudeh, bodi si star ali mlad. Za kosci se dvigajo po redéh pokošene rožice k solncu, toda, oh kmalu zvenjene vsled solnčnega pripeka žalostno povesijo male glavice — za vedno, dočim so se prej ponosno dvigale v zeleni loki Bučele, metulji in

hrošči, ki so prej srkali sladki med iz duhtečih cvetlic,
sedaj bolešno preletavajo po zvenjenih cvetkah, išoč
si hrane ...

Iz bližnjega zvonika zadoní mogočno veliki zvon,
vabeč pridne delavce k pobožni molitvi. Ura je sedem.
Sedaj poneha za nekoliko časa smrtna pesem po trav-

niku. Pobožno snamejo kosci pokrivala in glasno molijo: „Angeljevo pozdravljenje.“ Nato prinese dekla koscem kosilo, ki so si je pa že tudi pošteno zaslužili, saj že skoro od polnoči režejo travo. Kmalu za deklo dospejo grabljice na travnik, mešat pokošeno travo, da jo tem preje posuši pekoče solnce. Celo dopoldne mešajo in spravljajo mrvo v zgrabke. Zopet in zopet jo obračajo, da bi se hitreje in lepše sušila.

Pri tem pa seveda ne smemo pozabiti domačih otrok, ki pridejo tudi na travnik, toda ne delat, ampak igrat in nagajat. Prekucujejo se, skačejo po travi, kričé, pletó si vence in spajajo cvetlice v lepe šopke. Kmalu se naveličajo vsega tega na travniku, ker jim solnce le prehudo nagaja, in odidejo z venci na glavi in s šopki v roki domov v hladno senco pod košato jablan sredi vrta.

Ko je prehodilo solnce že polovico pota, gré gospodar po vozove domov. Drugim pa prinese dekla južino na travnik. Vsak dobi tudi kozarec penečega, bujnega vina, ki jih jako dobro poživí. Po južini pride gospodar z vozovi v Log po seno. Za nekoliko časa se pokaže na travniku velik voz visoko naloženega sena, po dolgem po senu polože žrd, katero močno z vrvjo pritrdijo. Kmalu se pomiče po poti proti domu seneni voz, okrašen z venci, katere so spletle grabljice.

Kosci in grabljice gredo po bližnji stezi v vas. Vsi so veseli in zadovoljni, ker so imeli tako krasen dan pri spravljanju sena. Ob enem pa prosijo Vsemogočnega, da naj bi jim dal ves čas košnje tako lepo vreme, kakor je bilo danes. Kako se jih razveselé otroci, ko jim prinašajo šopkov lepo rdečih in dišečih jagod! Tako se konča prvi dan košnje.

Bogdan Slavko.

